

sukat és szerető gondoskodásukat élvezhessék, mert ilyesmi igazán nem jutott még nekik osztályrészül. De Margit nővérünk a leginkább elhagyottaké volt; a kelésektől és férgektől emésztett szegény betegeket ápolta különös szeretettel. Sugárzott az örömtől, amikor ezek sebeit kötözte és rongyaikat mosta.

Egyik nővértársa így beszél róla: „Mivel gyengébb szerveztű volt, a sok szenny megpillantásakor valóban nagy undor fogta el. De ő nem hallgatott a természet szavára. Többször láttam, hogy a hányás erőltette, amikor egy szegény leánynak rothadó lábát kötözte be, melyből férgek hullottak ki. De nem engedte át helyét a betegnek senkinek!

Ha láttuk, hogy szüksége volna egy kis pihenésre, akkor, — hogy erre rábírhassuk, — ártatlan cselhez kellett folyamodnunk. A legtöbbször azt ajánlottuk neki, hogy menjen el erre vagy arra a prédikációra, vagy másféle istentiszteletre. Így jámborsága győzött szeretetén, s megadta magát.“

Amikor később általános főnöknő lett, teljes odaadással szentelte magát a társulat jólétének, amíg e megerőltető munkában ki nem merült. És mégis kész volt a hat éves általános főnöknői hivatal lejárta után az angersi kórház vezetését átvenni, mely abban az időben nagyon nehéz állás volt. Több ízben vért is hányt. Bár olyan volt, mint egy haldokló, a szabály minden pontját pontosan betartotta; ápolta a betegeket és virrasztott is, ha a sor rákerült. Így a lélek erejével több éven át legyőzte a test gyöngeségét. Miután több új ház alapításában részt vett, visszatért meghalni a szeretett Anyaházba.

Habár csak egy lehellet választotta el a haláltól, mégis minden reggel fölkel, elment a kápolnába, hogy szentmisét hallgasson és a szentáldozást vegye. Végre minden ereje elhagyta.

Amikor a végső szentségekkel ellátták, panaszkodott, hogy kevés volt az áhítata. Kérte Istent, adná meg neki még egyszer az életben a szentáldozás kegyelmét. Szent Lőrinc plebánosa meg is ígérte, hogy óhaját teljesíteni fogja, s a beteg örömkönyekkel köszönte meg. De már érett volt a mennyország számára. Amint éjfél ütött, nyugodtan elaludt az Úrban. Lezárta szemét e föld számára, hogy az örök életben az isteni Nap sugarainak szemléletére nyissa fel.

Szerkeszti és kiadja:

Szent Vince Szeretet-leányainak Tartományi Elüljárósága.
Budapest, I. Nagybaldogasszony-útja 27.

IRGALMAS NŐVÉREK HÁZINYOMDÁJA FELELŐS VEZETŐ: LAISZKY JENŐ

A szegénység fogadalma.

Főtisztelendő Verdier (Verdié) generális-alyától.

Közeledik a szentfogadalmak megújításának ideje. Igen üdös dolog, ha kedves nővéreink e fontos lénykedést megelőző időkben lelküket elvállalt kötelezettségeikre irányítják és komoly vizsgálatot tartanak a fölött, hogy hivatási életükön át miképp teljesítették azokat. Tartsanak tehát komoly lelkiismeret-vizsgálatot. Vizsgálják meg komolyan, mennyiben hibáztak, milyen mulasztásokat követtek el, míféle csalódásoknak lehetnek áldozatai. Ezek a csalódások a szentfogadalmak fontosságánál fogva nagyon veszedelmesek is lehetnek. Állapítsák meg egyszóval mindazt, ami oka lehet annak, hogy tökéletlenül szolgálnak a jó Istennek.

Jelen alkalommal a szent szegénység fogadalmáról tárgyalunk. E szűk keretek között egyáltalán nem meríthetem ki a témát, hanem csak néhány dologra akarom felhívni figyelmüket. A szegénység fogadalmát vagy erényét illetőleg ugyanis legkönnyebben s ennél fogva leggyakrabban fordulhatnak elő csalódások.

Elsőbben is a magántulajdont illetőleg, mert annak jövedelmeit csakis a szegénységi fogadalom értelmében szabad felhasználni. Vajjon nem ragaszkodnak-e hozzá úgyannyira, hogy még sürgős jótékonycélokra sem akarnak áldozni? Ne hallgassanak olyanokra, akik rábeszélni akarják arra, hogy tőkésítsék vagyონukat. Ezt határozottan megtiltja a Szentszabály és szegénységi fogadalmuk. Helytelenül gondolkoznak azok is, akik egy létesítendő műre gyűjtik össze kis vagyónukat. Ki tudja, megéri-e; és akkor is majd gondoskodik róla a jó Isten. Hányan vitték magukkal a sirba jövendő szép terveiket! S kinek használtak vele?

Hányan gyűjtik össze kis pénzüket azért, hogy haláluk után bizonyos számú miséket szolgáltatassanak, hogy havi vagy évi miséalapítványokat telessenek. Ez kevésbé rossznak látszik. Azonban nagy kérdés, vajjon a halálunk után értünk mondott szentmisék többet használnak-e nekünk, mint ha életünkben mondatuk volna el! Sokkal jobban tesz tehát az, aki évről-évre felhasználja magánvagyonára jövedelmeit áhíthatos célokra, természetesen a szükséges engedélyek kikérésével.

Az a tény, hogy a magánvagyon a nővér tulajdona marad, ne szolgáljon kísértésül arra, hogy jövedelmeit bármiféle célra felhasználja. A szegénység szelleme irányítsa gondolkodásmodjukat és javaikat igazán jó célra fordítsák. Ez óvja meg önöket attól is, hogy magánjavaikat egészben vagy részben haszontalan célokra pazarolják. Az engedelmesség, a szegénység szelleme, a jótékony célú művek mindannyian szót kérnek magánjavaik felhasználásában.

Amikor végrendelkező jogait gyakorolják, akkor is az igazságosságot tartásuk szem előtt és azokra gondoljanak, akik első-sorban tartanak jogot rá. A továbbiakban a szegénység és a szeretet szellemében intézkedjenek, amint ez a Szeretet-leányához illik, aki szegénységi fogadalmat tett.

Vigyázzanak az ajándékokkal! Azt hozzák föl mentségül, hogy ezek fenntartják a barátságot. De talán éppen ezek a barátságok lehetnek vesztlükre, és ezek az apró ajándékok nagy csalódásokat rejthetnek magukban! Az iskolásgyermekek, az árvák vagy alkalmazottak, vagy mások nem egyszer ajánlanak fel a nővérnek valami ajándéktárgyat s ő akkor azt hiszi, hogy — mivel neki adták, — a fölött szabadon rendelkezhetik is. Tévedésben, csalódásban van, mert ez szegénységi fogadalmával össze nem egyeztethető. Csakis az intézeti vagy tartományi elöljárók engedélyével használhatja fel.

Csalódásban ringathatják magukat a nővérek ama kis munkáikat illetőleg is, amelyeket úgynevezett szabad perceikben készítettek s azért azt hiszik, hogy szabadon rendelkezhetnek velük és bárkinek elajándékozhatják vagy az árát tetszés szerinti jótékony célra fordíthatják.

De vajjon van-e a Szeretet-leányának úgynevezett szabad perce? Mindig úgy tudtam s most is úgy tudom, *hogy egész ideje és minden munkája a Társulaté*; hogy a Szentszabály, a tisztsége vagy elöljárósága minden idejét igénybe veheti s egyetlen szabad percet sem hagyhat rendelkezésére. Olvassák csak el a Szentszabályok III. fejezetének 3. pontját!

Csalódásban ringathatják magukat a nővérek a Társulat, a tisztség vagy mű vagyonát, vagy valamely hivatalos vagy különleges megbízatást illetőleg is, ha nem intézik a dolgot kellő őszinteséggel, okossággal és igazságossággal.

Maradjanak az egyenes úton! *Aki egyenesen jár*, — mondja az Írás, — *bátorsággal jár*. (Péld. 10, 9.) Óvakodjanak a csalódástól szegénységi dolgokban. Ámbár nem részletezhettem minden oly esetet, amelyekben csalódásban ringathatják magukat, ez az ajánlott komoly lelkiismeret-vizsgálat és fontolgtatás, főképen pedig a Szentlélek világossága pótolják majd a hiányokat.

Hivatások.

(Főtisztelendő Cazot atyától.)

Mai megbeszélésünk tárgya: a hivatások; nem éppen a Szeretet-leányainak hivatása, hanem ama leánykáké, akiket Isten Társulatukba vezet. Ezekre szeretném figyelmüket irányítani, mert nagyfontosságú dolog, hogy tudjanak maguk körül hivatásokat ébresztgetni.

Annyi bizonyos, hogy a hivatás mindenekelőtt Istentől van. Az ő hívószava az, mely a szív legmélyén megszólal talán már az első szentáldozás, valamely lelkigyakorlat alkalmával, vagy akkor, amikor valami súlyos megpróbáltatás fájdalma törte meg a lelket és tépte szét a láncokat, melyek a világban fogva tartották. Ez a hívószózat néha egész váratlanul szólal meg akár általában a szerzetesi életre, vagy pedig valamely különös hivatásra.

A jó Isten azonban másodrangú eszközöket is felhasznál egy-egy hivatás fölkelésére. Például: kezeügyébe juttatja Szent Vince vagy Boldog Lujza életét. Néha még ennél is kevesebb hat egy lélekre. Például: a Szeretet-leányának valamely képe egy reklámon, mely ismeretlenül is, mint valami mennyei jelenés hódítja meg szívét. De a leggyakrabban a nővérekkel való érintkezésből származik a hivatás. A nővérek látása, megismerése, erényessége vonzza a lelkeket és belépésre készíti őket. Innét van, hogy valamely községben vagy városban a hivatások száma többé-kevésbé arányos a nővérházak számával. Azért minden egyes nővérré nagy felelősség hárul a Társulatba való belépéseket illetőleg, mert minden egyes nővérnek vonzó hatásától függ, kik és hányan követik az Isten hívószavát.

Jól jegyezzük meg azonban, hogy nem arról van itt szó, hogy ezt vagy azt a leánykát derűre-borúra belépésre készítsük. Szent Vince atyánk ezt nem akarja. Az önnel érintkezésben lévő fiatalleányokra egészen másképen kell vonzó hatással lenniök.

Ha van szép hivatás, akkor a Szeretet-leányáé az. Ez nem szemlélődő élet, mely annak teheti ki a lelket, hogy folytonosan önmagával foglalkozzék és önmagát érvényesítse, de nem is a világ mozgalmas élete; hanem a szemlélődő és tevékeny életnek összeegyeztetése, mely leginkább megfelel az emberi természetnek és legjobban hasonlít az Úr Jézus földi életéhez. Hiszen a szegények gyámolítását és a szeretet gyakorlásával való apostolkodást lüzte ki céljául s ez Krisztus Egyházában az Istennek szentelt szűzek tökéletes eszményképe.

A világban azonban vajmi kevesen vannak, akik így ismernek az önök hivatását.

A fiatal leányok számára a hivatás: önök, nővéreim. Kornettjuk, munkásságuk és önfeláldozásuk a szegények szolgálatában; inkább külső, mint benső életük, melyen azonban átsugároznak az erények, amelyeket gyakorolnak. Külső életükön keresztül ismerik meg tehát benső életüket is, annak értékét és hivatásuk erényeit.

Ebből kifolyólag azt mondhatnám, hogy önök viselik a Társulatba való jelentkezők felelősségét. Ha tehát valamely társházukból nem kerül ki jelentkező, talán onnét van, hogy az illető intézet érdemtelen reá; hogy nővérei nem buzgók és nem szabályszerűek; hogy életük sem nem vonz, sem meg nem nyersenkit.

A mai kor fiatalleányai közül sokan vonzódnak a szemlélődő élet felé. A minden rendet felforgató világháború után szinte szükségszerűleg a magány felé vonzódik a lélek. Megismétlődése ez annak, ami a kereszténység első századaiban a római világ hanyatlása idején történt: a hívek tömegesen vonultak Théba pusztáiba. De vannak igen derék apostoli lelkek is, akik imádsággal és áldozatos élettel óhajtanak beállni a világmentés nagy munkájába. Telve vannak eszmékkel; apostoli életről, önfeláldozásról álmodoznak, sok vállalkozás és önállóság van bennük. Nem egy közülük már a világban is tevékenykedett a szeretetművekben. Ezek bizonyára ott kopogtatnak majd, ahol eszméik megvalósítását remélik. Ha intézeteikben tényleg gyakorolják a szegények iránt való irgalmas szeretetet, a lemondást és odaadást, önökhöz jönnek. Miért is mennének máshová? Ha azonban intézeteikben megszűntek Istent keresni a szegényekben és csak nyugodalmat, zavartalan életet akarnak folytatni, akkor ne várjanak hivatásokat. Arról biztosíthatom önöket, hogy senki sem vágyódik a vénleányok nyugalmas életére.

Említettem már, hogy a hivatások száma arányban van a

környék nővérházainak számával. Persze, nem mindig; sőt azt mondhatnók, semmi sem oly egyenlőten, mint a Társulatba való jelentkezés. Merl függ ez a házak, de a nővérek számától is, sőt ama szeretetművektől is, melyekkel ott foglalkoznak. Függség még az illető helység hitéletétől is, nem is számítva azokat az eshetőségeket, amelyek siettelik vagy késleltetik a hivatások kifejlődését. Az én meggyőződésem szerint ez leginkább a társházak buzgalmától függ.

Íme, egy gyakori eset: Már régóta fennáll az a ház, de termékelten; még egyetlen hivatás sem került ki onnét. „A község népe nem fogja fel a hivatást” — mondják mentegetőzve. Lehetőség. De íme, új szolgáló-nővér kerül a házba s vele együtt új szellem és új élet mindenfelé. S lám, megindulnak a hivatások, pedig a község nem változott meg. Ki mondhatná meg, hány hivatást köszönhetünk Rozália nővérnek? Bárki légy is, de ha szabályszerű, buzgó, jámbor és áldozatrakész vagy, neked is sikerül majd hivatásokat támasztani körülötled.

Van azonban még valami, amire nem ügyelnek eléggé s ami mégis sok hivatásvesztésnek oka lehet: s ez a papsággal, illetve a szerzetesekkel való érintkezésük. Bizonyos, hogy a fiatalleány leginkább oda pályázik, ahová lelki vezetője irányítja. Ha a nővérek jó viszonyban vannak plebánosukkal és a papsággal, ha ezek tisztelik és szeretik önöket, bizonyos, hogy önök felé irányítják a hivatásokat. Ha pedig nem, akkor természetesen másfelé küldik őket.

Talán nem egy szolgáló-nővérnek volna erre vonatkozólag megfontolni valója.

Vajjon a plebánia jó leányai-e, úgy, amint azt Szent Vince óhajtolta? Megadják-e a kellő tiszteletet, elismerést plebános uruknak? Engednek-e neki mindabban, amiben kell és szabad? Nem ebben van-e főoka annak, hogy nem igen jönnek hivatások? Elszigetelten, meddőségben élnek sokszor... mások javára!

Jelen kis megbeszélésemből vonják le tehát, nővéreim, azt a következtetést, mennyire szükséges, hogy szívükön hordják a Társulatba való belépéseket és e részben minden lehető megtegyenek. Igyekezzenek mindenekelőtt fölfedezni környezetükben az ébredő hivatásokat, azután pedig híven ápolgassák is őket, világosságot juttatva az értelemben és kegyelmet esdve a szívbe. Ismertessék meg az illetőkkel Társulatukat, annak szellemét, benső életét, lelki tevékenységét és szeretetműveit. Azelőtt féltékenyen rejtegették mindazt, ami a Társulat benső életére vonatkozott; ma azonban tudni és ismerni akarnak az emberek. Kétsze-

rezzék meg főképp imáikat és áldozataikat; ez a leghathatósabb eszköz. A fiatalágot leginkább az odaadás és áldozat illata vonzza, s e tekintetben önök vezetnek.

De mindenekelőtt szükséges, hogy mint drága kincset őrizték meg Szent Vince szellemét. Intézkedéseiket buzgóság és szabályszerűség jellemezze. Szeretet és összetartás uralkodjék bennük. Mindegyik társház egy-egy családi tűzhely legyen, melyekből a mindent megtermékenyítő apostoli lelkület áradjon szét a szívekbe-lelkékbe. Így remélhetjük aztán, hogy még sok szép eszlendőt tart fenn Társulatuk számára a jó Isten.

A jómodorú nővér.

4

Magatartása.

Ha már egymástól is megkívánják az emberek a kifogástalan magatartást, annál inkább elvárják ezt Istennek szentelt személytől, akiről feltételezik, hogy mindenkor Isten jelenlétének tudata hatja át egész lényét. S ennek valóságban úgy is kell lennie.

Szalézi szent Ferenc életében olvassuk, hogy amikor egyedül volt, épp oly szerényen és tisztelettudóan viselkedett, mint akár az uralkodó jelenlétében. Környezete titokban még a hálószobájában is megfigyelte s megállapíthatta, hogy még az öltözködést, velkőzést is a legfőbb úr: Isten tudatos és érezhető jelenlétében végezte.

A jómodorú nővér is szokjon tehát hozzá, hogy — amikor egyedül van is, — éppúgy üljön, álljon vagy feküdjék, mint mások, akár feljebbvalói előtt; még akkor is, ha fáradt és ha jól esnék egy kissé elhagynia magát. Ehhez természetesen nem csekély önuralomra, vagy még inkább: önmegtagadó lelkületre van szükség. Uralkodnia kell egész testtartásán: feje, dereka, keze, lába úgy mozogjon avagy pihenjen, amint azt a jóízlés és az épülés megkívánja, nem pedig, amint éppen jól esik.

Testtartása akkor szerény és kifogástalan, ha az a három egyenes vonal, mely a nyakszirtől derékig, a deréktől térdig, a térdtől pedig a sarkig húzódik, 1. mindenkor tényleg egyenes és nem görbe, 2. ha csak függőleges és vízszintes vonalakat alkot, amint azt a következő sémákon is láthatjuk:

A jómodorú nővér tehát sohasem áll vagy ül görbén, valaminek nekidülve, avagy a székre kényelmesen támaszkodva. Állás közben nem ereszkedik fellábra s nem tartja egyik lábát előre vagy oldalt. Ülés közben sohasem csapja egymásra, nem nyújtja előre és nem húzza hátra alsó lábszárait, hanem térdét szorosan együtt tartva, függőlegesen helyezi el.

Járás közben úgy a derék, mint a karok is bizonyos természetes mozgást végeznek. De ne legyen ez mesterkelt, feltűnő. A nővérek járás közben nem lógatják, hanem a könyöktől vízszintes irányban tartják karjukat. Jómodorú nővér lábfejét kifelé tartja, nem csoszog, de nem is lépked tojásokon. Nem vonszolja testét, de kerül minden túlságos sietést is. Jól tudja, hogy ez, de főképp a futás, igen rossz benyomást kelt másokban a bőrancú szentruha lebbenése miatt.

A jómodorú nővér kezének mozdulataira is vigyáz. Beszéd közben nem játszik minden kezeügyébe eső tárggyal. Nem mutogat ujjal. Nem piszkálja körmeit. Nem is gesztikulál. Mások előtt még a zsebkendőt is szerényen és szinte észrevétlenül használja. Arcizmain is uralkodik; kivált a nevető-izmokon, amikor nem illik nevetni. Beszéd közben nem pislog; nem forgatja szemét; nem néz az égre vagy a földre, de nem is néz merően az illetőnek szemébe, kivált ha más nembeli. Boldog emlékü tiszt. Angela, gráci igazgató-nővér azt ajánlotta, hogy még nőikkel beszélve se nézzünk állandóan szemükbe, hanem körülbelül csak a nyakendőig emeljük tekintetünket. Akkor majd megtanuljuk annak művészetét, hogy lássunk, de ne nézzünk.

Most még valamit a külső tisztaságról is, amely rendszerint a belsőnek tükrö.

A jómodorú nővér nagy gondot fordít testének és ruhaneműjének tisztaságára még akkor is, ha úgynevezett piszkos munkával foglalkozik. A felebaráti szeretet azon elvéből kiindulva, hogy — amit magadnak nem kívánsz, te se tedd másnak, — fontolja meg, hogy amiként ő maga nem szívesen és csak bizonyos undorral érintkezik tisztátalan külsejű emberekkel, ő se kívánjon hasonló önmegtagadást másoktól. Kevés gonddal és fáradtsággal könnyen el is érheti ezt. Piszkos munkájának végeztével azonnal megmosdik és kötényt, esetleg kollét is vált. Míg ezt meg nem tette, senki emberfia, még nővértársai előtt sem mutatkozik, anélkül, hogy kevésbé járkal a porta előtt vagy világiak között.

Azt is jó lesz komolyan fontolgatnunk, vajjon Isten nagyobb dicsőségére szolgál-e, ha az ő kiválasztott és eljegyzett aráját pécetes ruhában, sötétlő fehéreműben, esetleg még rongyosan is

látják világi egyének, akik talán sokat adnak a külső tisztaságra! Fehérneművel nem jó takarékoskodni; mert tapasztalati tény, hogy sokkal hamarabb lesz tiszta a mosásban két darab kevésbé elhasznált, mint egy nagyon is elhasznált fehérnemű. Kivált a kórházakban vigyázzanak nagyon a kedves nővérek, hogy a szinte steril-tisztaságú orvosok között hasonló tisztaságban mutakozzanak. Kedves nővérük bizonyára mindent megad nekik e tekintetben.

Nem ajánlható eléggé a gyakori fürdésen kívül az esti, s pedig az egész testre kiterjedő mosakodás már egészségi szempontból is. A mellett, hogy rendkívül megedzi a testet, elejét veszi a mind gyakrabban fellépő bőrkiütéseknek is. Nem kell ahhoz hosszú idő; öt perc alatt kész, s mily jó alvás esik utána! Akinek lába izzad, minden este vegyen lábfürdőt és naponkint váltson harisnyát és cipőt, akkor soha sem lesz vele terhére másoknak.

A jómodorú nővér nagy gondot fordít kezének és kivált körmeinek tisztaságára is. Nem hiúságból, hanem a fentemlített okokból. Körömkefe használatával bárminő munkának nyomait el lehet tüntetni a kézről. Cipőjéről sem feledkezik meg s ha kell, többször is megtisztítja. Poros vagy sáros cipőben nem lép be a nővérek, még kevésbé világiak szobáiba.

Az igen jómodorú Szent Vince atyánkról olvassuk, hogy — ámbár magas fokban gyakorolta a szent szegénységet s ezért csak egyetlen reverendája volt, — a fényes francia királyi udvarnál is ebben jelent meg. A díszesnél díszesebb főurak közül az egyik tréfálkozva szövé is tette Vince úr kopolt és már inkább zöld, mint fekete talárját és cingulusát, mire ez bizonyos büszkeséggel, mosolyogva, így válaszolt: „Kegyelmes Uram, rongyos és piszkos azért mégsem vagyok.” Lám, alázatos Szent Vincénk is mennyire adott a külsejére! Tiszlogatta ruhaneműjét, javílgatta is, hogy ezt a kettőt: *rongyos* és *piszkos* senki se vehesse szemére, mert az nem szolgálna Isten nagyobb dicsőségére.

Új szerzetesrend.

Májusban beöltöztették egy új férfiszerzet. „az isteni Gondviselés szegény szolgái” első 20 tagját. Ez a szerzet a karitatív és szociális munkát tűzi ki céljául. Be akar hatolni a városi tömegekbe, amelyek már szinte elpogányosodtak és félnek minden papi vagy egyházi dologtól. Ép ezért e szerzetesek sem hordanak külön öltözetet, hanem civil ruhát. A rend központja Verona.

Egyházi Lapok.

Szimplícia nővér levele.

Kedves Jó Tisztelendő Nővérem!... Szíves, oktató sorait mindenkor a legnagyobb hálával és azzal a kívánsággal olvasom, hogy jótanácsait tőlem telhető jóakarattal kövessem, mert Üdvözlőnket a szegény betegek személyében nemcsak jó, de a legjobb ápolásban, gondozásban akarom részesíteni. Elmélgééseimben mindennap fontolgatom, mily nagy kegyelem is az számomra, hogy hivatási körünk ezen első és legnagyobb művében tevékeny részt vehetek, míg annyi más kedves nővérünk — ki sokkal érdemesebb volna rá, — nem részesülhet e kegyelemben!

Nagybecsű sorainak vétele után mindig egy kis lelkiismeret vizsgálatot tartok, hogy lássam, vajjon nem fordultak-e elő az én munkámban is hasonló mulasztások és helytelenségek, amiktől jósága meg akarja óvni tapasztalatlanságomat. Bizony, nem egy dologban ismertem — ha nem is egészen, de legalább részben — magamra! Kivált nagyon szíven talált az az eset, amikor egyik nővér kézimunkája miatt nem maga hozta el betegének a kért pohár vizet. Bizony, ezt én is akárhányszor megtettem már, kivált úgy karácsony vagy kedves nővérünk névnapja előtt, mikor jobban siettem a meglepetésnek szánt kézimunkával.

A drága levelében említett példa azonban nagyon-nagyon megszegyenített. Észbekaptam. Micsoda? Egy kis mihaszna öltögetést — amit a szünórákban is egészen jól elvégezhetnék. — fontosabbnak tartottam még Üdvözlőtöm szolgálatánál is, aki a szegény beteg személyében kér tőlem valami? Várni, szenvedni hagytam Őt csak azért, hogy kedvemmel kielégítsem!... Nem, nem! Soha többé nem teszek ilyet! Ez az én erős elhatározásom, amit ünnepélyesen Jézusom szent Szívébe zártam.

Ha nem terhelem vele, kedves Tisztelendő Nővérem, alázattal kérem bölcs tanácsát és útbaigazítását két dologra nézve. Az egyik az, hogy tehetősebb betegek vagy hálás hozzátartozók a beteg távozása alkalmával mindenáron meg akarnak valamivel ajándékozni. Még pénzt is nyomnak erővel a markomba és nagyon rossz néven veszik, szinte megsértődnek, ha nem akarom elfogadni. De engem, Krisztus aráját, még jobban sért az ajándék. Hát közönséges ápolónőnek néznek, aki földi jutalomért dolgozik? Viszont őket sem akarom és merem a teljes visszautasítással megbántani. Kegyeskedjék tehát legközelebb kioktatni, hogyan s miként tegyek ilyen esetekben. Nagyon hálás leszek érte.

A másik dolog, ami nagyon bánt, az, hogy nem vagyunk egyik nővértársammal. Talán nem is említettem még, hogy ketten

vagyunk egy kisebb osztályon. Nővérem csak pár hónappal idősebb nálam, de ezen a címen jogot formál hozzá, hogy minden dolgomat ellenőrizze. De hiszen ez rendén is volna, ha nem tartoznék ő is azok csoportjába, akik csak az úgynevezett „kórházi ápolást” akarják megadni drága betegeinknek. Így azonban mindazt, amit a szoros kötelességen felül *szerelemből* teszek nekik, helyteleníti, rosszalja; sőt, ha teheti, meg is akadályozza úgy, hogy csak dugva, litokban tehetek értük valamit.

Ezt természetesen a betegek is észreveszik. Nem is mernek tőle olyasmit kérni, ami nem szigorú előírás. Inkább hozzám fordulnak, ami nem egyszer kisebb nagyobb féltékenységi kitörésekre is adott már alkalmat. Nagyon kérem tehát erre nézve is tisztelendő Nővérem jótanácsát s majd ahhoz alkalmazkodom.

Szíves fáradozását előre is hálásan köszöni

legcsekélyebb Szimplícia nővére...

Szent Vince Ereklýei.

8

ELŐKÉSZÜLETEK AZ EREKLÝEK ÁTVITELÉRE. — Beszéljünk még az ereklýék azonosításáról is. Hogy e fontos kérdést megvitassák, a kiváló főpap kanonokokból bizottságot hívott egybe.

1830 márc. 30-án kezdte meg a bizottság működését a Szeretet-leányainak Bac-ulcai házában. E gyűlésen résztvett a missióspapok általános főnöke: Salhorgne úr négy rendtársával, a Szeretet leányainak általános főnöknője: Beaucourt Antónia nővér, három tiszti-nővére és több idős nővér.

A gyűlés munkájáról „A Vallás Barátja” című folyóirat ezt írja: „Mindannyian a kápolnába, Szent Vince oltárához mentek, ahol az ereklýeket őrizték. Miután az általános főnök kinyitotta az oltárt, ládát találtak benne, melyet nagy tisztelettel vittek a gyűlésterembe. A ládát lila selyemtakaró fődte. Ez alatt szürke vászonburkolatot találtak, melynek vászonszalagjain a Missiótársulat helynökének pecsétje volt látható. A pecsét piros színű és egészen sértetlen volt.

A bizottság birtokába vette a drága ereklýeket tartalmazó ládát, hogy megállapítsa az azonosságot. Már este hat óra volt, de azért még ugyanaz nap átvittek a ládácskát az érsek úr fogadótermébe.

A következő pénteken, ápr. 2-án, gyűlést hívtak egybe, hogy Szent Vince tiszteletreméltó ereklýéinek történetét eseményről eseményre megerősítsék. Miután ez is megtörtént, a róla fölvevett jegyzőkönyvet beterjesztették nagyméltóságú Quelen érseknek. A főpap ennek birtokában a következő rendeletet adta ki:

„Miután megvizsgáltuk azon gyűlés jegyzőkönyvét, melyet bizottságunk a Szeretet-leányainak Bac-ulcai házában elhelyezett ládáról fölvevett, — meghallgatva a püspöki előadó jelentését és indítványát, — az Isten szent nevének segítségül hívása mellett kijelentjük:

Meggyőződésünk, hogy a fentemlített láda, mely jelenleg nálunk van, valóban ugyanazon Szent Vince-testet tartalmazza, mely azelőtt a Szent Lázár templomában volt elhelyezve. Ebből kifolyólag elrendeljük:

A bizottság további munkája legyen a mondott láda felnyitása és a szent test azonosítása, hogy azután a számára készített ezüst ereklýetartóba helyeztessék és tiszteletre kiálltassék úgy érseki templomunkban, mint a missióspapok Kongregációjának, a lazaristák templomában.

E rendelet vétele után felnyitották a ládát. Először viola selyemtakarót, majd szürke vászontakarót találtak. Utóbbinak összekötésére vászonszalag szolgált, mely X alakban erősítette a takarót a ládához. A szalagok végén a Kongregáció pecsétje volt látható. A sértetlenül talált pecsétet feltörték és a szalagot elvágták. A szürke vásznot leemelték. Ekkor egy tölgyfa-láda tűnt elő, mely a külső ládahoz hasonló szürke vászonba volt burkolva és ugyanolyan szalaggal és pecséttel ellátva. Az X formában megerősített szalag alatt egy írást találtak ezzel a szöveggel:

„Ez a láda, mely Szent Vince testének drága maradványait tartalmazza, általam felnyitott és újra lezárattott 1817 május 16-án. Verdert, a missióspapok általános helynöke.” Ez alatt pedig szintén volt egy írás: „Alulírottak megvizsgáltuk az ereklýetartót és azt érintetlenül találtuk; alulírott pecsétjével lepecsételtük. Boujard, a Missiótársulat általános helynöke 1820 febr. 10-én.”

A papír egyik sarkában a Kongregáció két pecsétjét ismerték fel.

Kegyetlen önzés. — Amerikában 6 millió bushel gabona hever a raktárakban, Kanadában 2 millió bushel búzát égettek el. A breton hering-halászok 500.000 heringet dobtak vissza a tengerbe, hogy a heringpiac katasztrófális áresését megállítsák. A mexikói kormány katonasággal és rendőrséggel pusztította el a raktárakban rothadó banánokat. Egyiptomban 100.000 tonna gyapotot égettek fel. Braziliában 70.000 zsák kávé tengerbe dobtak. Most már a mozdonyokat is kávéval fűtik. Ezzel szemben: Kínában 60 millió ember éhezik. Indiában a múlt év első hónapjaiban óvatos becslés szerint 600.000 ember nem juthatott rendes táplálékhoz. Németországban egy év alatt 30.000 ember kísérelt meg öngyilkosságot anyagi gondok miatt. — Ehhez nem kell kommentár!

Korunk Szava.

Nővéreink a forradalmak tüzeiben.

2

A „Visszhang” nyomán közöltük múlt számunkban a dél-amerikai államokból érkezett tudósításokat ama forradalmi zavargásokról, amelyek ott most egymásután lejátszódtak. Ezek az események sajnos, csak előjátékaik voltak ama nagy viharoknak, amely rövid idő múlva Equadorban vonult végig. Tiszt. Gad nővér, a Quito-i szeminárium igazgató-nővére a következő levélben foglalta össze a nagyarányú forradalmi eseményeket, amelyek részleteit majd az Annales hozza. Azonban már előre is hálásan megállapíthatjuk, hogy Szeplőtelen Anyánk és Őrzőnk — Mathieu vizitátornő állítása szerint — újból anyailag megfelelt a beléje vetett föltétlen bizalomnak és szemmeláthatólag megvédte minden egyes nővérünket és társházunkat.

Quito, szeptember 3. — Éppen most kerültünk ki a polgárháború forgatagából... Hétfő óta borzasztó napokat élünk át!... Most ugyan minden csendes, de ki tudja, meddig! Pár nap múlva elnököt választanak, és akkor?... A jó Isten irgalmazzon nekünk! Mostanáig szinte csodálatos módon megvédték. Biztosak vagyunk, hogy ezután is megoltalmaz.

Már hetek óta erős tollharok folytak a két választópárt között. Múlt hétfőn azonban, aug. 30-án, éppen a szentmagány befejezése napján, amelyen vagy nyolcvan nővérünk vett részt, reggel kilenc órakor hirtelen ágyú-, gépfegyver- és puskalövések hallatszóttak. Kitért a forradalom. A francia követségről eljöttek Központiházunkba és veszély esetére felajánlották nekünk a követség épületét. Nliszt. vizitátornőnk megköszönte ezt a szíves ajánlatot, de nem éltünk vele.

Intéző-nővérünk, Quero nővér szintén résztvett a retraitsen. Nem tudta, hogyan juthatna haza, a Quinta városrészben levő intézetébe, mely kezdettől fogva a tűzvonalban volt. A követség kiküldötte megajánlotta, hogy elviszi autóján. El is indultak, de fele útról vissza kellett térniök, oly heves golyózáporba keveredtek. Bizony, nagyon aggodalmasan tért vissza; nem tudta, mi történik szegény idős nővéreivel és háromszáz árvájával, akik e rettenetes napokban nemcsak sok félelmet állottak ki, de éhséget is szenvedtek. Az egyik leánya meg is sebesült.

A lövöldözések megszakítás nélkül, éjjel-nappal tartottak. Egész közelben is folytonosan lövöldöztek. Központiházunkat nem érte kár, pedig kilőtt golyókat találtunk az udvaron, a folyosón, kettőt a kápolnában is; egy nagy srappell is felrobbant, de senki sem sérült meg.

Még veszedelmesebb helyzetük volt a *Menedékház* nővéreinek. Szerdán az egyik párt fegyveresei arra kérték a szolgálónővért, hogy a menedékház tornyában gépfegyvert állíthassanak fel. Ő azonban megtagadta ezt a kérést azzal az ürüggyel, hogy a ház tele van betegekkel és aggastyánokkal. A katonák belátással voltak és eltávoztak.

Három óra tájban azonban a másik párt katonái dörömböltek a kapun. Puskatussal verték és hangos kiáltozással a főnököt követelték. Venegoni nővér elébük lépett. „Mit óhajtának?” — Három katona azonnal a nővér mellének szegzi bajonettjét: „Megöljük, — kiáltják, — mert gépfegyvert rejteget házában.” — A nővér azonban nem veszli el lélekjelenlétét. Egy kulcsot nyujtva át nekik, hidegvérrel így szól: „Itt a torony kulcsa. Kutassanak át minden! Ha gépfegyvert találnak a házban, akkor csak öljenek meg!” — Persze, semmit sem találtak. Szó nélkül el is mentek. Később azonban visszajöttek, bocsánatot kérni.

A *Közkórházban* bámulatos önfeláldozást tanusítottak nővéreink. Termeik zsúfolva voltak sebesültekkel. Már az első éjszaka elvágták tőlük a villanyáramot és a vízvezetékét. Koromsötétségben kellett járkálniok a szűk folyosókra kirakott holtak között. Betetőzte a borzalmakat, hogy a hullák eltakarításáról négy napon át senki sem gondoskodott, s a rothadó tetemek kiállhatatlan bűzt terjesztettek.

Sokat jártak víz után. Végre a kórházzal szemben levő kármeliták zárdájában találtak egy csapatot, mely — gyéren bár, — de annyi vizet mégis szolgáltatott, amennyi a konyhán és a műtőben kellett. Már a 400 beteg befogadására is túlkicsi kórház igazzi Babilonná lett, amikor ezenfelül még katonákat és foglyokat is telepítettek oda.

E négy napos küzdelem alatt körülbelül négyezerre tehető a holtak és sebesültek száma. Az ember sehol sem volt biztonságban, mert még a házakból is rálöttek a járó-kelőkre. Egy hat éves kis sebesültet is hoztak. A tüdejét fúrta át a golyó. Már néhány óra múlva meg is halt. Vizitátornőnk felajánlotta ambulanciának a Központiházat, de nem lett rá szükség. A vonatok nem közlekedtek s így vagy ötven nővér nem mehetett haza a lelkigyakorlatokról; többen a kórházakban segítettek. Most megint csendes minden, de a bevont csapatokat még itt tartják két hélig, mert féltő, hogy a választásokkal kapcsolatban ismét fellángol a harci tűz.

A leghevesebb forradalmi láz közepette is volt szentmisénk, mert — amikor kissé szüneteltek a lövöldözések, úgy félhat óra

tájban — két jó missióspap mindig átjött hozzánk. Lám, hogy el-kényeztetett bennünket jó Istenünk! A városban nem volt víz; s íme, nekünk mindig volt! Amikor szerda délutánján néhány órai fegyverszünetet kötött a két fél, hogy közöljék feltételeiket, — melyeket azonban nem fogadtak el, — a környék népe szinte meg-rohanta házunkat, hogy legkülönbözőbb edényeibe vizet merítsen az udvarunk közepén levő kútból. Nagymennyiségű Csodás-ér-mel kiosztottunk közöttük.

Övjon meg bennünket továbbra is a Nagyhatalmú Szűz és engedje, hogy még sokáig működhessünk Equador javára!... Kis tartományukat Jézus szent Szívének ajánlottuk fel... védjen és talmazzon bennünket Jézus szent Szíve!

Braziliában Blanchot vizitátornő végre hírt kapott *San Paulo*-i nővéreinkről. Siettel megnyugtadni felőlük nagyontiszt. anyánkat is.

Október 2. — Ámbár úgy látszik, mintha véget sem érne a polgárháború, mi aránylag elég nyugodtan megvagyunk. Kissé félünk e viharos idők következményeitől.

Végre értesülhettem *San Paulo*-i k. nővéreink kelyzetéről is. Nincsenek veszélyben és mindenfelé apostolkodhatnak egy kis-sé, de kivált a gyárakban, mert ott rejtőzik az igazi veszedelem. — *Vigasztaló Nagyasszonyunk* nővérei több, mint ezer családot gyámolítanak a *Szent Vince* Konferenciák tagjaival kapcsolatban. Amazok végzik a környezet-tanulmányokat és szerzik be nagyobb-részt az élelmiszert és ruhaneműt, nővéreink pedig szétosztják.

Ceara-ban még eléggé bírják egészséggel, pedig óriási a mun-katöbbletük. Az éhínség és szárazság következtében a nyomor-gók száma napról-napra növekszik s ezzel arányban a gyámolításukra létesült művek is. A Szeretet-hölgyek nővéreink három intézetében népkonyhát állítottak fel. A kollégiumnak 80 bennla-kó és 270 bejáró növendéke mellett 240 árvagyermeket és 65 fél-kosztost kell teljesen ingyen tartania. Legnagyobb részt elhagya-tott hadiözvegyek vagy a fronton harcolók gyermekei. A nyomor-gók mellett a szegénylős szegények is nagy számban kopogtatnak segítségért. Bajos elutasítani őket, mert hisz akkor éhenhalnak.

Mahieu szolgáló-nővér Mária-gyermekeik bevonásával és közreműködésével éjjeli iskolát is nyitott ama fiatalleányok szá-mára, kik esti 7 órától kezdve az utcákon csatangolnak. Kítűnő módja ez annak, hogy nagy részüket megóvják az erkölcsi ve-szélytől. A jó Isten pedig nem hagyja jutalom nélkül az áldoza-tokat, melyeket nővéreink így a lelkekért hoznak.

Pacoty-ban már 52 fiatalleány dolgozik a varró-műhelyben

és 250 gyermek jön katekizmus-oktatásra. A leánykör is igen népes és nővéreink a szegények állandó látogatásával és a be-tegek házi ápolásával igen sok jót tesznek.

Galzy szolgáló-nővér teljes mértékben bírja a hatóságok bi-zalmát. Neki adják át a segély-összegeket és az ügyvezett „egyesített táborban“ őrá bizzák a segélyek kiosztását. Itt keres-nek ugyanis menedéket mindazok a szerencsétlenek, akiket a szárazság okozta nyomor kiűzött otthonukból. Már vagy 50,000-en megfordultak ott és állandóan 3000 körül vannak. Egy részüket már munkához juttatták, másokat a hadseregbe osztottak be. — Borzasztó ez a vízhiány ily rekkenő hőségben! És eső csak nem jön!...

Szent Vince gyermekeinek kitüntetése.

A francia Hivatalos Lap okt. 21-i száma közli ama kítűnő-segek névsorát, akiket a párizsi gyarmatügyi kiállításal kapcsolatban a Becsületrend lovagjaivá avattak. A számos világi kítűn-tetetlen kívül örömmel látunk köztük tizenhét érseket, püspököt és misszionáriust is, akik mindannyian fáradhatatlanul működnek távoli világrészekben. Az ő személyükön át az összes missziók-ban működő apostoli lelkek érdemeit honorálja a liberális fran-cia kormány.

A Becsületrend új lovagjai között három szerzetes-nővér is van s ezek közül kettő *Szent Vince* leánya. Kisebbségünk gondjuk is nagyobb volt annál, hogy földi dicsőséget hajhásszanak; sőt in-kább egyedül csak arra törekedtek, hogy feltűnés és fenntartás nélkül feláldozzák magukat a szeretet hadseregében.

Az egyik kedves Bertrou Mária Karolina nővérünk. A Hiva-talos Lap megemlíti róla, hogy szerzetesi életének 50 esztendejéből harmincat tengerentúli országokban töltött el a szeretet gya-korlásában és a betegek gondozásában. Azt is megemlíti a Lap, hogy a Madagaszkárban egyfolytában eltöltött harminc esztendő folyamán elsőrangú munkása volt a gyarmatosításnak, s az isko-lák, munkatermek, ingyen-rendelők megalapításában is hatható-san közreműködött.

A kítüntetettek között másodikként kedves Méglin Janka Ar-mance nővérünket, a szíriai vizitátornőt üdvözölhetjük. Szerzetesi életének negyvennégy esztendejéből eddig huszonnégyet töltött el a keleti országokban, melyeket fel is sorol a közlemény.

„*Szent Vince Szeretet-leányainak társulatát*“ is azok között említi a Hivatalos Lap, mint akik elsőrangú érdemeket szereztek a gyarmatügyi kiállítás rendezésében...

Mindez természetszerűleg eszünkbe juttatja azokat a nagy lelkeket is, akik nemrégén ugyancsak a Becsületrend keresztjét kapták meg földi elismerésül. Kedves Gilbert, Fraisse és Capdebosc nővéreink ezek a kínai missziókban, s kivált tiszt. Reisenhel nővér, a Sanghai-i vizitátornő, ki előbb a keleti missziókban, majd pedig Kinában tett tanúságot önfeláldozó bátorságáról.

Mindamellet, mindezekben egyedül Istené legyen a dicsőség, a miénk pedig csak az a vágy, hogy mindjobban közreműködhessünk országának terjesztésén ama lelkek között, akik Tőle és az igazságtól még mindig távol, sőtét tévelyek bódító álmát alusszák.

Kérdések — Feleletek.

1. *Nincs-e az igazság ellen, ha a kézimunkát vezető nővér a gyermekekkel az iskolai évben megvásárolt anyagból csak annyit ad nekik, amennyi az iskolai munkájukhoz elfogy, a többit megtakarítja és abból mintákat és ajándékokat készít, vagy a következő évben értékesíti és abból az összegből kénye-kedve szerint adományokat vagy ajándékokat osztogat?*

Amit a gyermekekkel anyagot megvásároltattak, az a gyermekeké; abból ajándékot adni nem szabad.

2. *Helyes-e, ha a lelkimagányba utazottak a látogatások alkalmával kapott képeket és ajándékokat otthon osztogatják a nélkül, hogy engedélyt kérnének arra?*

Ilt kérjenek engedélyt az ajándékok elfogadásához; otthon pedig azok elosztogatásához.

3. *Szabad-e a tízóraitat, vagy a közösbe tett gyümölcsöt az osztályomba járó szegény gyermekek között osztogatni?*

Engedély kell hozzá, amit a havi számadásokkor egy óra kérjenek.

4. *Helyes-e a rámbízott anyagot néhány fillérrel drágábban eladni és a begyűlt többletből egy gyermeknek vagy valami közösnek, pl. szertárnak bevásárlást csinálni?*

Az eladást és vásárlást engedéllyel tegye.

Aronffy Ferenc C. M.
igazgató.

Szerkeszti és kiadja:
Szent Vince Szeretet-leányainak Tartományi Elöljárósága.
Budapest, I. Nagyboldogasszony-útja 27.

Katalin nővért boldoggá avatják.

A Társulat nagy öröme Rómából hivatalos értesítés érkezett az Anyaházba, amelynek értelmében a december 12-én megtartott ELŐKÉSZÍTŐ GYÜLÉSEN hitelesnek ismerték el a fizsuteleire-méltó Katalin nővér közbenjárására történt csodákat. Scognamillo úrnak, a boldoggáavatási per reterensének távirata így hangzik: MAGNIFICAT! A GYÜLÉS SIKERRE VEZETETT.

A legközelebbi ÁLTALÁNOS GYÜLEST már a Szentiséges Atya jelenlétében tartják meg, és pedig FEBRUAR 7-ÉN. Erre azonnal kihirdetik a CSODÁK HITELESSEGÉRŐL kiadott dekrétumot, s rövid időn belül megtörténik a boldoggáavatás. Imádkozzunk tehát úgy, mint még soha, s nagyon vigyázzunk, nehogy akadályául szolgáljunk a szent ügy teljes sikerének!